

oznanilo

Starši in vzgojitelji;
 dajte si dopovedati
 z znamenji časa
 in spoznajte,
 da človek,
 ki je vero izgubil,
 ne pozna več
 nobene postave
 in nobenih mej.
bl. A. M. Slomšek

30. nedelja
 med letom

leto VII /2010-16
 23. oktober 2016

PONIŽNO ZAUPAJMO

V BOGA, NE VASE Lk 18,9–14

Celo dobra dejanja ali sposobnosti so lahko ovira za srečanje z Bogom, če postanejo vzrok za bahanje ali napuh. Tudi farizeju v evangeliju je bila navezanost na njegova dobra dejanja ovira za srečanje z Bogom. Ko je prišel v tempelj, se je »bahal« z njimi. Tako je bil zaverovan vanje, da je pozabil na dve temeljni kreposti: ljubezen in ponižnost. Farizejevo obnašanje je napačno, ker v svojem »obrekovanju« cestnarja in grešnikov zanemarja prvo in najvažnejšo zapoved – ljubezen do Boga in do bližnjega.

Poleg tega se je cestnar želel spreobrniti in je za to prosil Boga, farizej pa je hotel, naj se spreobrnejo »drugi ljudje«, ki so grešniki. Brez ponižnosti je molitev poudarjanje »jaza«, ne Boga; je zaupanje vase, v svoje sposobnosti in zasluge, ne pa v Boga in v njegovo usmiljenje. Potem se lahko hitro spremeni v napuh in zagledanost vase, ki kaj kmalu rodi podcenjevanje drugih, kakor se

je zgodilo v evangeljski priliki. Tako farizej kot današnji novodobniki ne potrebujejo odrešenja in za Boga ni več prostora. Zato veljajo besede: »Vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.« Vprašanje pa je, ali je bil farizej res tako pravičen, kakor se je bahal. Kristus je namreč priliko namenil predvsem ljudem, »ki so bili prepričani, da so pravični in so zaničevali druge«. Se pravi, neiskrenim, ki trdijo, da nimajo greha. Cestninar je bil vsaj iskren. Njegovo življenje ni bilo idealno in nam ga evangelij ne daje za vzor. Vendar se mož zaveda svoje grešnosti in zaupa v Boga, v njegovo pravičnost, v njegovo ljubezen in usmiljenje. Odreši ga vera in zaupanje v Boga. Nima ničesar, s čimer bi se ponašal, zanese se le na Božjo milost in usmiljenje. To pa je očitno zanesljivejše od bahanja s človeško pravičnostjo, saj je cestninar »šel opravičen domov, oni pa ne«.

Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

Pravičnemu se ne spodobi lagati, modro pa večkrat resnico molčati.
(bl. Anton Martin Slomšek)

Cestninar pa je od daleč stal in še oči ni hotel povzdigniti proti nebu, ampak se je trkal na prsi in govoril: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!«

Povem vam:

»Ta je šel opravičen na svoj dom, oni pa ne; zakaj vsak, kdor se povišuje, bo ponižan in, kdor se ponižuje, bo povišan.«
(Lk 18,13–14)

VENEC ROŽ

Venec rož med prsti spletam, venec cvetja žlahtnega. Ki spomin je na veselje, ko rodi se Božji Sin. Ki spomin je na svetlobo, ki ji Božji Sin je vir. Ki spomin je na trpljenje v vrtu in na Golgoti. Ki spomin časti je večer mame, Sina Božjega.

Venec rož med prsti spletam, venec cvetja žlahtnega. Venec Materi podarjam, vsak dan svežega dobi.

V vencu je cvetov veliko, moje srce jih rodi.

Lojze Kozar ml.

Misijoni / misijonarji, misijonarke, laiški misijonarji...

Slovenija ima (po podatkih Misijonske družbe Slovenije) več kot sedemdeset misijonarjev, ki delujejo po vsem svetu. Njihovo delo je različno, saj zaobjema tako pastoralno delo kakor socialno pomoč ljudem. Misijonarji in misijonarke gradijo cerkve, šole, dispanzerje, ceste ... Ob tem pa se tudi aktivno ukvarjajo z ozaveščanjem ljudi v šolah, zdravstvenih centrih ... Dobrote ni nikoli preveč in dela nikoli ne zmanjka. Ne spomnimo se nanje le na misijonsko nedeljo – podpremo jih lahko vsak dan v letu: finančno in materialno, pa tudi z iskreno molitvijo zanje. Za najbolj pogumne, ki čutijo klic v sebi, pa zagotovo velja povabilo, da se jim pridružijo v misijonskih deželah.

Gospod, ozri se na svoje misijonarje:

duhovnike, redovnike in laike,

ki so vse zapustili,

da bi svetu oznanjevali tvojo besedo in tvojo ljubezen.

Bodi jim močan zaščitnik, krepka opora,

zavetje v puščavskem pesku, senca v ekvatorski vročini,

pomoč v premagovanju ovir, varnost pred padci.

Varuj jih v težkih trenutkih.

Usmerjaj njihove moči, tolaži njihova srca,

ovenčaj njihovo delo z duhovnimi uspehi.

Naj ne iščejo človeških uspehov niti minljivih dobrin,

ampak se trudijo le za tvojo zmago in blagor duš.

Tvoje božansko obličje na križu jih spremlja skozi življenje.

Govori jim o junaštvu, odpovedi, ljubezni in miru.

Krepčaj in vodi jih skozi nevarnosti.

Daj jim luči in moči,

da bo svet vedno bolj spoznaval tvoje blagoslovljeno ime

in da ti bodo mogli sredi vedno večjega

števila tvojih sinov in hčera

peti pesem zahvale, odrešenja in slave.

Amen.

Zavzemimo se za življenje!

Pretekli teden se je v medijih pojavila vest o akciji Zavoda Živim, ki je na frančiškanskih stopnicah na Prešernovem trgu (v Ljubljani) postavil TV-zaslon in predvajal triminutni video o nerojenem življenju. V okviru tedna za življenje je bil omenjeni dogodek deležen izjemnega medijskega poročanja. Namesto da bi omenjena akcija v podporo življenju nagovarjala mimoidoče Ljubljančane in turiste, je nenadoma postala ena izmed osrednjih tem, skatero so se ukvarjali novinarji, politiki, varuhinja človekovih pravic in celo Mestna občina Ljubljana. Slednja v zelo kontroverzni luči, saj je njen župan objavil izjavo, v kateri je omenjeni video razglasil za protiustavno delovanje in zahteval prepoved javnega predvajanja. Skupina na Rotovžu se je počutila ogrožena zaradi preprostega videa, ki zelo lepo prikazuje razvoj življenja nerojenega otroka. Zagovorniki »kulture odmetavanja«, ki v Sloveniji bolj ali manj vladajo že od revolucije naprej, so ob njem iracionalno sneli maske in po-

kazali svoje ideološke cilje. V komentarjih in člankih so splav zaslepljeno poimenovali z besedo »civilizacijska pridobitev« z namenom, da bi prikri-li pravo vsebino in zakrili smrt na stotisoče nerojenih otrok, ki so od leta 1953 izgubili življenje. Papež Frančišek je januarja lansko leto diplomatskemu zboru govoril o splavu v okviru t. i. »kulture odmetavanja, ki ne prizanaša ničemur in nikomur. Iz nje se rodi človeštvo, ki je ranjeno in ga stalno razkosavajo napetosti in konflikti vseh vrst«. Še bolj nazorno pa je leta 1995 sveti papež Janez Pavel II. v znameniti okrožnici Evangelij življenja opozoril na temeljni konflikt, v katerem se je znašel sodobni svet: »To obzorje luči in senc nas mora vse ozavestiti, da smo pred silnim in dramatičnim spopadom med zlim in dobrim, med smrtjo in življenjem, med 'kulturo smrti' in 'kulturo življenja'. Smo ne samo 'pred', ampak nujno 'sredi' takega spopada: vsi smo pritegnjeni in udeleženi z neizogibno odgovornostjo, da se brezpogojno odločamo v prid življenju.« (EŽ 28) **Teden za življenje nas je letos postavil pred to odgovornost ter spodbudil, da smo usmiljeni.** Najprej do nerojenih, ki so prva žrtev prekinitve nosečnosti, nato do mater in očetov, bratov in sester ter starih staršev splavljenih otrok. Vsak ima pravico do žalovanja, pokopa nerojenega otroka in prav je, da se dokončno prekine tabuizacija mitov o »civilizacijskih

pridobitvah« ter se v javnem prostoru vendarle spregovori o tej hudi obliki nesreče, kar splav v resnici je. Paradoksalno so nas letos k temu usmiljenju na nenavaden način spodbudili prav zagovorniki splava. S svojimi ustavno spornimi odzivi na posnetke nerojenega življenja nas spodbujajo, da kot prerok Izaija sanjajmo o lepšem in bolj srečnem svetu. **To je Slovenija, kjer se bodo lahko rodili vsi otroci in kjer se bodo lahko vse matere in očetje odločili za rojstvo svojih otrok. Če pa zanje ne bodo mogli poskrbeti, naj z otrokom osrečijo tiste, ki že leta čakajo na posvojitev. Samo družba, ki se zavzema za življenje, ima prihodnost.** To je družba, ki meri svojo blaginjo ne po abstraktnem BDP, temveč po tem, kako je poskrbljeno za najbolj šibke med nami – v prvi vrsti za nerojene otroke in njihove starše. Prav tako pa tudi po prebujenih kristjanih, ki v javnosti dvigujejo zavest o življenju in z dejanji rešujejo življenja. To so ljudje, ki se zavedajo svetosti življenja in živijo besede, zapisane v judovskem Talmudu: »Kdor reši eno življenje, reši ves svet.«

prevzeto po članku v Družini / avtor Tadej Strehovec

Človeške in krščanske KREPOSTI

Bog je pripravil sprejem za glavne kreposti. Med pogostitvijo so se pogovarjale kot stare prijateljice. Vendar sta pri mizi sedeli tudi dve, za kateri se je zdelo, da se ne poznata. Kot dober gostitelj ju je Bog predstavil. Poklonil se je prvi in predstavil sosedo: »To je gospa Dobrota.« Potem se je poklonil drugi in rekel: »To je gospa Hvaležnost.« Ženi sta si veseli segli v roke. Že dolgo sta se želeli spoznati, a se od stvarjenja sveta nista nikoli srečali.

Preprosta zgodba, ki pa vsebuje globoko resnico: **običajno v življenju dobrota ne doživi hvaležnosti!**

Zahvaljen Gospod

Zahvaljen, Gospod,
Za neprecenljive darove.
Ozdravljaj nam dušo,
bolno od dvomov.
Gobavcem našega stoletja
celiš kužne rane greha.
Še vedno ubiraš pota
med Samarijo in Galilejo,
da nas lahko srečaš.

Spoznavamo te
po umirjenih korakih
in po besedi tolažbe;
po tem, da nas hrabriš v veri.
Odhajamo ozdravljeni,
in ko gledaš za nami,
si spet le samotni popotnik.

Po: B. Golob, Zahvala za Božji kruh

Ali ljudje kaj mislimo na Boga?

Kakšen bi bil rezultat te ankete, če mislimo na današnje duhovno ozračje, je več kot predvidljiv: tudi verni ljudje ne mislijo dosti na Boga, kaj šele polverni ali sploh neverni. Za ateista pa bi bilo to vprašanje brez pomena.

- No, naj mimogrede omenimo, da je pravi ateist dandanes že redek pojav. Danes ga skoraj ni človeka, ki ne bi zaznaval skrivnosti, v kateri plava človek in Zemlja z njim. Dovolj je misliti na prihodnost, ki nas čaka. Te dni me je presunila novica, da ima mali Izrael v svojih skladiščih 200 jedrskih konic. Torej atomsko skladišče na eni najbolj občutljivih točk današnjega sveta.
- Biti ateist je danes več kot težko, intelektualno nemogoče. Dejansko se namesto besede Bog pojavljajo druge besede, na primer nejasni NEKAJ, že domača je postala fraza: Nekaj je nad nami.
- Za kristjane tukaj ni nejasnosti. Tistemu nekaj je dejansko ime Oče, Sin in Sveti Duh. Kristjan tudi ve, da tisti Nekaj ni indiferenten do človešt-

va, ampak celo tako ljubeč, da mu je poslal na zemljo lastnega Sina. Ta naj bi človeštvo popeljal, ne več nazaj v začetni izgubljeni raj, ampak bi ga rešil smrti in ga popeljal v neko dosti višjo in lepšo nadnaravno prihodnost. Ta zavest bi morala kristjana vsaj toliko spremljati kot zanimanje za družino, premoženje, politiko ali avto. Saj tukaj ne gre za nekaj let krhkega zemeljskega bivanja, ki ga zmeraj ogrožajo bolezni in nesreče, ampak za večnost.

- Ko bi se Bog poslednji dan ravnal po rezultatu omenjene ankete, gorje človeštvu in vsem vernikom Vanj, še posebej bi bilo najhujše kristjanom, ki so tudi med verujočimi od Boga najbolj privilegirani.
- Vera v Boga, posebej v njegovo vsepričujočnost in vsevidnost, bi morala biti kristjanu naravna, kakor mu je naravno dihanje: uravnavala naj bi njegov odnos do bližnjega, do družine, do vsakogar, ki mu ga Bog pošilja na pot.

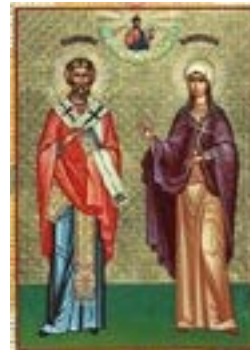
Tednik Družina / avtor Alojz Rebula

Dobro živeti in srečno umreti –
to pomeni hudiču račun podreti.

pregovor

25. oktober KRIZANT IN DARIJA

Oba sta rimska mučenca iz 3. ali 4. stoletja. Krizant je bil sin poganskih staršev. Rad je bral in tako dobil v roke tudi evangelij; skrivaj se je dal krstiti.

Ko je oče to izvedel, ga je vrgel v ječo, da bi umrl od lakote. Toda Krizant je ostal telesno močan, duhovno pa prav tako odločen kakor prej. Oče mu je zato izbral za nevesto Darijo, svečenico boginje Veste, ki naj bi ga napeljala nazaj k poganskim bogovom. Zgodilo pa se je prav nasprotno. Krizant je spreobrnil Darijo v krščansko vero. Poročila sta se, med sabo pa sta sklenila zaobljubo devišтва. Ker sta skupaj spreobračala ljudi h krščanstvu, je cesarska oblast sklenila, da morata umreti mučeniške smrti. Živa so ju vrgli v jamo, to pa zasuli s peskom in kamenjem.

Gospod ne pričakuje od nas nobenih velikih dejanj, temveč samo predanost in hvaležnost.

On ne potrebuje naših del, temveč zgolj našo ljubezen.
(Teerezija iz Lisieuxa)

SVETE MAŠE

NEDELJA, 23. oktober 2016

30. nedelja med letom

9.30 za + Marijo Tkalec

NEDELJA, 30. oktober 2016

31. nedelja med letom

9.30 za zdravje

TOREK, 1. november 2016

VSI SVETI

8.00 za + Johana Kikel

9.30 za + Jerco Zierl Jovan

OZVANILA

1. V sredini novembra bomo imeli Boljši sejem - Flohmarkt. Če imate doma kakšne stvari, ki bi jih lahko prinesli v ta namen, lepo naprošeni, da to storite čim prej. Iskrena hvala.

2. **Vsi sveti / sveta maša bo ob 9.30 uri.**

3. V soboto, 5. novembra 2016, bo kostanjev piknik in Martinovanje - piknik na dvorišču za cerkvijo ob 15. uri. Prosim, da udeležbo prijavite - prijave potrebujemo zaradi organizacije in nakupa vsega potrebnega.

4. **Zahvalna nedelja - 6. novembra 2016. Prosim, da vsak po svojih močeh, prinesete prehranske artikle, ki jih bomo postavili pred oltar in po sveti maši odpeljali v samostan redovnih sester, ki vsak dan pripravljajo obroke in hrane za brezdomce.**

KAJ SE SKRIVA ZA ČUDEŽI?

V evangeliju beremo, da Jezus ni doživel hvaležnosti. Od desetih gobavcev, ki jih je ozdravil, se mu pride zahvalit samo eden. Zares skromen odstotek! Pa ne gre samo za problem priznanja in hvaležnosti, ampak tudi za globlje sporočilo odrešenja. Samo eden »se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga« (Lk 17,15) pravi evangelij, in tako priznal, da za ozdravljenjem stoji Bog. Samo eden od ozdravljenih je »padel na obraz ... in se mu zahvaljeval«. Besede nakazujejo, da je samo on v Jezusu prepoznal Odrešenika in Božjega Sina. Za ozdravljenjem je videl globlje Božje delovanje, odrešenjsko skrivnost, prihod Odrešenika. Za druge je bilo pomembno, da so ozdraveli in da so doživeli čudež, za njim pa niso iskali globljih vzrokov in niso prepoznali Božjega delovanja. Kdor prizna Boga in vidi za dogodki v svetu njegovo delovanje, je hvaležen.

Kdor je hvaležen Bogu, pa bo hvaležnost do njega izkazoval z dobroto do ljudi: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). Velikokrat ljudje trpijo zaradi nehvaležnosti. Koliko starejših ljudi, ki so osaml-

jeni v domovih za ostarele, bi bilo presrečnih, če bi jim bližnji pokazali samo malo hvaležnosti in izkazali drobno pozornost. In bilo bi manj občutka nekoristnosti, tako morečega za sodobnega človeka. Hvaležnost je v našem neosebnelem času redka. Obnovo osebnih odnosov lahko pričakujemo samo od tistih, ki še upoštevajo Boga kot najvišjega Dobrotnika in mu izkazujejo hvaležnost. Hvaležnost do človeka bo potem prišla sama od sebe.

*Po: B. Rustja,
Tvoje obličje iščem*

**Ste se danes
že nasmeljali?**

Mama se prijateljici pritožuje nad svojo odraščajočo hčerko: "Današnja mladina je grozna! Samo mojo hči poglej! Petnajst let je stara pa ima že resnega fanta, na moj enaintrideseti rojstni dan je pa pozabila!"

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** (*Matija*)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**